

Цѣлото велико дѣло по духовното проявление и изграждане на човѣка е събрано въ опита, мъдростѣта и знанието на всички хора и най-вече на водачитѣ и учителитѣ. Това цѣнно съкровище е съхранено въ книгата.

Книгата за душата е като слънчевата храна за тѣлото. За всѣки ученикъ, а всѣки човѣкъ е ученикъ, книгата е не само помагало, но и култѣ. И когато поискашъ, като „ученикъ“, да разберешъ, какво е човѣкътъ, какво е постигналъ той, какво му предстои да прави, какво сж направили онѣзи, които по-честито живѣятъ, какво ти самъ трѣбва да направишъ, какъ да пресъздадешъ себе си, за да бждешъ ведно съ всички, които творятъ великото и вѣчното, тогава се отдѣляшъ отъ замислитѣ и шемета на свѣта и търсишъ разгatkата на вълнуващитѣ те въпроси въ книгата. По такъвъ начинъ книгата става първостепенна нужда за човѣка, нужда надъ всички нужди, защото само чрезъ нея се разбира, какви сж всички други нужди. Съхранението на книгата, обичѣта къмъ нея, става необходимостъ за всѣки човѣкъ, за всѣки домъ и родъ, за всѣко общѣжитие. Това съхранение става чрезъ библиотеката.

По такъвъ начинъ библиотеката е неотемнима, насжщна частъ отъ най-нужнитѣ пособия за животъ на всѣки човѣкъ. И тамъ, дето отдѣлната личностъ не може да задоволи тази нужда, групата, общѣжитието сж длъжни да сторятъ това. То е равностойно, дори отъ по-големо значение, както да се преведе „животворна“ вода отъ далечни източници.

Въ жизнения потокъ на всѣко време човѣкъ познава не само нуждата, която го подтиква къмъ търсене. Нему е достъпно и благото на живота. И той се стреми къмъ него съ сжщата сила, съ която търси задоволение на своитѣ физически и духовни нужди. Нѣма човѣкъ, който да не се стреми къмъ такова състояние, което дава покой и миръ на душата, създава радостъ и възторгъ, укрепява, повдига надеждата, усилва вѣрата, съ една дума, това състояние, което се казва благо. И всѣки човѣкъ, позналъ своята и обща нужда, трудилъ се за нея, изпълнилъ дълга си въ своята и обща повиностъ, има право да получи блага отъ живота. За неговата душа блага сж като слънцето и росата за цвѣтията. Животътъ самъ по себе, въ своята общностъ, не е страдание и мъка, а е възходъ къмъ предопредѣлено величие, къмъ Единство, Красота и Хармония.

Чрезъ истинското „познание на себе си“ и правилното знание на обикалящия го миръ, чрезъ постигането на висшия разумъ и укрепването на силна воля, човѣкъ навлиза въ неизмѣнния Законъ на живота, който дава вътрешната радостъ и най-върховното благо.

Непознаването вѣрнитѣ и правилнитѣ срѣдства, които носятъ благата на живота, води пакостната заблуда, която е родила всички отровни и гибелни за човѣка възбудителни и упойни вещества, всичкото недостойно за него и разсипваще здравето му култивиране на нискитѣ страсти.

Много сж условията и пжтищата, които водятъ къмъ истинското благо. Да се освободишъ отъ своята собствена мъка, която те потиска, да получишъ утѣха и съветъ, да се облекнешъ въ тежката борба за животъ върху сигурна и любяща ръка, да получишъ озарението на истината, която ще ти помогне, да почувствуваешъ, че ти не си самъ, а частица отъ нѣщо велико, което има свой предопредѣленъ великъ и